



Fővárosi Ítéltábla

6.Pf.20.194/2021/11.

A Fővárosi Ítéltábla dr. Gyulai Sándor Csaba ügyvéd (Cím1) által képviselt Felperes1 (Cím2) felperesnek a Balogh, Bihary, B. Szabó, Jean, Zalavári és Társai Ügyvédi Iroda (Cím3, ügyintéző: Dr. Molnár Gergő Zsolt ügyvéd) által képviselt Alperes1 (Cím4) alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2020. december 12. napján meghozott 34.G.41.085/2017/121. számú ítélete ellen a felperes által 127. sorszám alatt benyújtott fellebbezés és az alperes Pf.3. és 4. sorszám alatti csatlakozó fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét – az indokolására kiterjedően – helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1.270.000 (egymillió-kétszázhetvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A 2008. július 11-én megkötött szerződés alapján az alperes beruházási/fejlesztési célra 146.750.000 forint, több devizanemben igénybe vehető hitelkeretet bocsátott a felperes rendelkezésére. Ugyancsak 2008. július 11-én a felek között saját számlás deviza- és kamatügyletek végzésére Treasury keretszerződés jött létre. A Bank a Treasury ügyletekhez kapcsolódó kockázatokat a felperes előtt írásban feltárta.

[2] A felperes által 2008. szeptember 3-án a Banknál benyújtott előtörlesztési és lehívási értesítők alapján a felek 2008. szeptember 5-én megállapodtak a fennálló 134.087.500 forint hitel 905.996,62 CHF hitelre való kiváltásában, és a törlesztés ütemében. A felek 2009. október 7-én a hitelszerződést a törlesztési ütemterv tekintetében írásban módosították.

[3] A felperes keresete szerint annak megállapítását kérte elsődlegesen, hogy a szerződésmódosítás a Ptk. 205. §-ának megfelelően nem jött létre, másodlagosan, hogy az a Ptk. 227. § (2) bekezdése szerint semmis, harmadlagosan, hogy a Ptk. 209. § (1) bekezdése szerint tisztességtelen. Mindhárom esetben az érvénytelenség jogkövetkezményeként 108.890.578 forint megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[4] Keresetének ténybeli alapjaként előadta, hogy a szerződésmódosítás azért nem jött létre, mert az a Ptk. 523. §-ának és a Hpt. 210. §-ának megfelelően nem tartalmazta a deviza alapú kölcsön lényeges tartalmi elemeit, a kamatot, a szerződéshez kapcsolódó valamennyi költséget, valamint az 1/2016. PJE szerint a devizában való számítás metodikáját. Állította, hogy a szerződésmódosítás lehetetlen szolgáltatásra irányult, mert már nem rendelkezett a korábban folyósított 134.087.500 forinttal, így azt visszafizetni sem tudta, következésképpen a hitelkeret terhére lehetetlen volt 905.996,62 CHF kölcsön folyósítása. Továbbá nem rendelkezett devizaszámlával, ennek hiányában pedig az alperes nem tudott deviza kölcsönösszeget folyósítani. Állította, hogy az alperes a Hpt. 203. § (4)-(5) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettségének az árfolyamkockázat tekintetében nem tett eleget, és a Ptk. 4. §-a, 205. § (3) bekezdése és 277. § (4)-(5) bekezdése alapján fennálló együttműködési és tájékoztatási kötelezettségét is megszegte.

[5] Az alperes a jogalapot ésösszecszerűséget egyaránt vitatva a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a felperesnek kifejezetten szándékában állt a deviza finanszírozás. A kiegészítés nem új szerződést hozott létre, hanem a felek között korábban megkötött szerződés alapján a forint szerződést deviza kölcsönné konvertálta. Tekintettel arra, hogy a felperes nem minősült fogyasztónak, tájékoztatási kötelezettsége sem állt fenn az árfolyamkockázatról, külön okiratba foglalt figyelemfelhívó tájékoztatás formájában. Továbbá a felperes a Ptk. 236. § (1) bekezdése és (2) bekezdés c) pontjára figyelemmel a megtámadással elkésztett, illetve a szerződésmódosítás írásbeli megerősítésével a Ptk. 236. § (4) bekezdése értelmében a megtámadási joga megszűnt.

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és a felperest az alperes javára 4.127.500 forint perköltség megfizetésére kötelezte.

[7] Ítéletének indokolása szerint a 2008. szeptember 5-én történt jogi aktus nem magát a hitelszerződést, hanem az annak alapján korábban megkötött forint kölcsönszerződést módosította. A felperes akarathibára történő hivatkozását nem találta helytállónak, figyelemmel a törvényes képviselőjének a személyes meghallgatása során tett azon egyértelmű kijelentésére, hogy a lehívási és törlesztési értesítőt maga írta alá, annak tartalmával tisztában volt. A konvertálást megelőzően kötött ügyletek alapján a bíróság arra következtetett, hogy a felperes szándéka nem kizárólag forint, hanem deviza alapú ügyletek megkötésére is irányult. Álláspontja szerint a felperes arra is alaptalanul hivatkozott, hogy a szerződésmódosítás azért nem jött létre, mert a kölcsönszerződés Ptk.-ban és Hpt.-ben előírt valamennyi lényeges elemében, így a kamatban, a díjakban, költségekben és feltételekben a

felek nem állapodtak meg. A támadott jogügylet ugyanis nem új szerződés volt a felek között, hanem a korábbi hitelszerződés alapján kötött forint alapú kölcsönszerződés módosítása. A Ptk. 240. §-a alapján pedig a módosítással nem érintett szerződéses rendelkezések változatlan tartalommal fennmaradtak. Utalt arra is, hogy a Kúria egy döntésében kimondta, hogy miután a hitelező főkötelezettségének a kölcsön folyósításával eleget tett, és az adós a kölcsön törlesztését megkezdte, megalapozottan nem hivatkozhat a szerződés létre nem jöttére.

[8] A felperes másodlagos kereseti kérelmével összefüggésben a bíróság mindenekelőtt arra utalt, hogy a 6/2013. PJE határozat értelmében a deviza alapú kölcsönszerződések önmagukban nem irányulnak lehetetlen szolgáltatásra. A felek közötti hitelszerződés a konvertálást a felperes egyoldalú nyilatkozata alapján lehetővé tette, ami a felperes részéről lehívási és előtörlesztési értesítők bankhoz történő eljuttatásával megvalósult. Utalt arra, hogy az alperes által bemutatott technikai alszámlára vonatkozó bankszámlakivonat szerint a felperes számláján a CHF összeg jóváírásra, ezzel egyidejűleg a forint tartozás levonásra került, a két eltérő devizanemű összeg kiegyenlítette egymást, ennek következtében a felperes számlaegyenlege változatlan maradt. Ez pedig a konverzió teljesülését alátámasztotta. Az a körülmény, hogy az általa alkalmazott pénzügyi műveleteket a bank nem a számviteli törvénynek megfelelően könyvelte, még nem eredményezte a szerződés létre nem jöttét vagy érvénytelenségét. A konverzió teljesítése szempontjából ugyancsak irreleváns volt, hogy a felperes nem rendelkezett devizaszámlával, ezért az alperesnek technikai számlát kellett biztosítania ahhoz, hogy a jóváírás forintban történhessen. Ez azonban a kölcsön deviza jellegét nem befolyásolta, és nem tette a szerződést lehetetlen szolgáltatásra irányulóvá.

[9] A bíróság a lefolytatott bizonyítás alapján megállapította, hogy a felperes sem a hitelszerződés megkötésekor, sem az konverzió megtörténtekor nem kapott tájékoztatást az árfolyamkockázatról. A felperes gazdálkodó szervezet és a folyósított kölcsönt üzletszerű tevékenysége céljából vette igénybe, ennek következtében a szerződés nem minősült fogyasztói szerződésnek. A kikötés tisztességtelensége ezért a Ptk. 209/A. § (1) bekezdése alapján nem semmisségi, hanem megtámadási okot jelentett, és az első törlesztőrészlet teljesítésének időpontjához képest a felperes a megtámadással elkésett. Továbbá a hitelszerződés 2. számú módosításának aláírása a felperes részéről a szerződés írásbeli megerősítését jelentette, aminek következtében a Ptk. 209. § (4) bekezdése [helyesen Ptk. 236. § (4) bekezdése] értelmében a megtámadási joga megszűnt. Fogyasztói minősége hiányában a Hpt. 203. § (4) és (5) bekezdésében foglalt tájékoztatás szükségessége a felperes esetében nem érvényesült. A Ptk. 205. § (3) bekezdése és 277. § (4) bekezdése alapján fennálló általános tájékoztatási és együttműködési kötelezettség megsértéséhez pedig sem a Ptk., sem a Hpt. nem fűzte a semmisség jogkövetkezményét. Az együttműködési kötelezettség megsértése a szerződésszegés szankciójának alkalmazását vonhatta maga után. Mindezekre figyelemmel a bíróság a felperes harmadlagos kereseti kérelmét is alaptalannak találta.

[10] Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak keresete szerinti megváltoztatását, másodlagosan a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára való utasítását kérte.

[11] Fellebbezése szerint az elsőfokú bíróság a tényállást nem megfelelően tárta fel és az abból levont jogi következtetései sem helytállóak. Állította, hogy a hitelszerződés módosítására vonatkozó okiratok valótlan tartalmúak. Az alperes akarata ténylegesen a hitelszerződés módosítására irányult, azonban tartalmában, a könyvelésében és a követelés meghatározásában a kölcsönszerződés módosítását eredményezte. Ez azonban lehetetlen volt, mert a hitelszerződés megszűnt, a kölcsön összegét kifolyósítása után konvertálni nem lehetett. A felperes változatlanul állította, hogy a szerződés 1.1. pontja alapján a kölcsön konvertálására csak a 146.750.000 forint összegű hitelkeret kimerüléséig lett volna lehetőség. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte az alperes által csatolt folyószámla kivonat tartalmát, hiszen abból az látható, hogy a hitelszerződés alapján történt kölcsön folyósítását követően az alperes nem nyújtott újból 134.087.500 forint kölcsönt, így azt nem is konvertálhatta. A már kimerített hitelkeret terhére fedezet nélkül további ilyen összegű kölcsön nyújtását ugyanis a szerződés egyetlen rendelkezése sem tette lehetővé. Ugyanakkor az okirat azt is tartalmazza, hogy ugyanezen a napon a kölcsön részéről visszafizetésre került, tehát az egyenlege nulla. Sérelmezte, hogy az alperes a jóhiszemű eljárási kötelezettségét megsértve ezt az okiratot a már több, mint négy éve folyamatban lévő per végén nyújtotta be. Álláspontja szerint az okirat kizárólag a bíróság megtévesztését szolgálta és bizonyítékként nem vehető figyelembe. Hangsúlyozta, hogy a bankszámlakivonaton megjelent adatokat számviteli bizonylat nélkül valóként elfogadni szakértő² igazságügyi szakértő véleménye szerint sem lehet, és az alperes nyilatkozata szerint azok csak technikai alszámlán történő pénzmozgásra vonatkoztak. Az elsőfokú bíróság ezért tévesen állapította meg a gazdasági esemény megtörténtét, de annak eredményeként követelés egyébként sem keletkezett.

[12] A felperes sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a harmadlagos kereseti kérelmét nem az általa előadottak szerint bírálta el. Rámutatott, hogy keresetében azt állította, hogy az alperes nem adott tájékoztatást az árfolyamkockázatról, ennek hiányában az árfolyamváltozásból eredő költségek nem kerültek egyértelműen meghatározásra, ezért a szerződés a Hpt. 210. § (1)-(2) bekezdésébe ütközik és a Ptk. 200. § (2) bekezdése szerint semmis. A lefolytatott bizonyítás alapján a bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy sem a hitelszerződés megkötésekor, sem a konverzió megtörténtekor nem kapott tájékoztatást az árfolyamkockázatról. Sérelmezte, hogy a bíróság azt a hivatkozását is figyelmen kívül hagyta, hogy felismerése akkor kezdődött, amikor a szakértő arról tájékoztatta, hogy többletfizetési kötelezettségét a hitelező a jogosulatlan árfolyamváltozásból eredő többletköltségre alapítja. A szakvélemény elkészültét követően pedig azonnal jelezte felismerését az alperes felé egy felszólító levél formájában, és a tudomásszerzéstől számított egy éven belül igényét bíróság előtt érvényesítette. A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság jogi álláspontja téves, mert a jogszabályban meghatározott együttműködési és tájékoztatási kötelezettség megsértése a Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján semmisséget eredményez.

[13] Az alperes csatlakozó fellebbezést terjesztett elő, amelyben az elsőfokú ítélet indokolásának megváltoztatását és abból az arra vonatkozó megállapítás mellőzését kérte, hogy tájékoztatási kötelezettségének nem tett eleget. Ehelyett kérte megállapítani, hogy a Ptk. 205. § (4) bekezdése szerint a tájékoztatási, valamint a Ptk. 277. § (4) bekezdése értelmében a szerződés teljesítésében való együttműködési kötelezettségének is eleget tett.

[14] Csatlakozó fellebbezésének indokaként előadta, hogy a hitelszerződés 8.2. pontja szerint a felperes a Treasury szerződés mellékletében részletes tájékoztatást kapott, megvitatta vele a szokásos piaci gyakorlattól eltérő, újszerű rendelkezéseket. Állította, hogy a tájékoztatás nem kizárólag egy ügylethez kötődött, és a felek között létrejött valamennyi jogviszonyra kiterjedt. Hangsúlyozta, hogy Tanú2 tanúvallomása alátámasztotta, hogy minden egyes ügyletkötésnél a bank Kockázatviselési kézikönyvét átadták az ügyfélnek, amelyet a felperes sem vitatott. Ennek 15-16. oldala tartalmazta a piaci kockázatok fajtáit, így a devizaárfolyam kockázatot is, és grafikon mutatta be a piaci változásokat. A Kockázatkezelési kézikönyv átvételét a felperes a Treasury szerződés 2. számú kockázatfeltáró nyilatkozat mellékletének aláírásával is elismerte. Fenntartotta, hogy a vállalkozásoknak a fogyasztókhhoz hasonló részletességű árfolyamkockázati tájékoztatását a jogszabály nem írta elő, ehhez képest a hitelszerződésben és a Kockázatkezelési kézikönyvben az elvártat messze meghaladó tájékoztatást nyújtott.

[15] Az alperes a csatlakozó fellebbezésével nem érintett körben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

[16] Fellebbezési ellenkérelmében azt hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság a felperes indítványai alapján a bizonyítási eljárást lefolytatta, ezért a felperes alaptalanul hivatkozik a tényállás feltáratlanságára. A felperes állításával szemben a hitelszerződés a konverzióra lehetőséget adott, és annak pontos menetét az elsőfokú eljárásban csatolt okiratok kétséget kizáróan alátámasztották. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt is, hogy a felperes a harmadlagos kereseti kérelme tekintetében a megtámadással elkésett. A felperes jogi érvekkel nem támasztotta alá, hogy a megtámadási határidőt miért a felismerésétől, és miért nem az első teljesítésétől kellene számítani. A felismerését pedig egyébként sem igazolta. Arra is tévesen hivatkozik, hogy a tájékoztatási kötelezettség megsértése a Ptk. 200. § (2) bekezdésében meghatározott semmisségi ok megvalósulását jelentené.

[17] A felperes csatlakozó fellebbezésre előterjesztett ellenkérelmében a fellebbezésében foglaltakat fenntartotta.

[18] Álláspontja szerint az alperesnek már a szerződés megkötését megelőzően tájékoztatnia kellett volna a deviza ügylethez kapcsolódó árfolyamkockázatokról, tekintet nélkül arra, hogy nem minősül fogyasztónak. Álláspontja szerint az alperes állításával szemben a Kockázatkezelési kézikönyv átadása bizonyítottan nem tekinthető. Törvényes képviselőjének vallomása szerint ugyanis azt nem kapta meg, Tanú2 tanú pedig 10 év távlatából az átadására már nem emlékezett. Hangsúlyozta, hogy a tájékoztatás a Treasury szerződéssel összefüggésben történt, a Treasury ügyletek pedig befektetési jogviszonyok, melyekre nem a Hpt., hanem a Tpt. szabályai irányadók. Ennek következtében a Treasury szerződéssel összefüggésben adott tájékoztatás a kölcsönügylettel kapcsolatos árfolyamkockázati tájékoztatási kötelezettség teljesítéseként nem fogadható el.

[19] A Fővárosi Ítéltábla teljes terjedelemben vizsgálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét, mert annak fellebbezés hiányában első fokon jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt [Pp. 228. § (4) bekezdése].

[20] A fellebbezés és a csatlakozó fellebbezés sem megalapozott.

[21] Az elsőfokú bíróság a felperes kereseti kérelmeit teljeskörűen elbírálta, a felperes az elsőfokú bíróság által mellőzött további bizonyítás szükségességére nem hivatkozott fellebbezésében. Az érdemi döntéshez szükséges adatok rendelkezésre állása esetén a Pp. 253. § (3) bekezdésének szabálya alapján az ítélet jogi indokolása kiegészíthető. Erre ugyanakkor a perben kizárólag a fellebbezések elbírálása érdekében volt szükség, nem állt fenn olyan ok, ami a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján a tárgyalás megismétlését, vagy kiegészítését tette volna szükségessé.

[22] Az Ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével, annak indokaira kiterjedően egyetértett.

[23] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg ítéletében, hogy a felek a felperes által a hitelkeretszerződés alapján felvett kölcsönt – annak devizaneme tekintetében – módosították. A konvertálást a hitelszerződés 1.4. pontja már igénybe vett kölcsönök esetén is lehetővé tette, a konvertálás megvalósításának alperes által alkalmazott menete a szerződésmódosítás létrejöttét nem befolyásolta, és amiatt a Bank szolgáltatása sem fizikailag, sem jogilag nem volt lehetetlen. A felperes törvényes képviselője ugyanis nyilatkozatában elismerte, hogy volt szerződésmódosításra irányuló akarata, és azáltal nem vitatottan aláírt és a Bankhoz benyújtott lehívási és előtörlesztési értesítők, valamint a felek ezt követően aláírt törlesztési ütemezést tartalmazó megállapodása pedig a módosított kölcsön valamennyi lényeges elemét tartalmazta. A felek írásban kifejezett akaratnyilatkozatához képest az árfolyamkockázat következményeiről való előzetes tájékoztatás nem volt a szerződés létrejöttének feltétele [Kúria Pfv.I.21.160/2019/6.].

[24] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg ítéletében, hogy a szerződéskötéskor az alperest a Ptk. 205. §-a alapján fennálló általános együttműködési és tájékoztatási kötelezettsége körében terhelte a hitelkerettel összefüggő árfolyamkockázattal kapcsolatos tájékoztatási kötelezettség, és ennek nem tett eleget. Az Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a Treasury keretszerződéshez kapcsolódó kockázatok feltárását nem lehetett a hitelkeretszerződéshez kapcsolódó tájékoztatási kötelezettség teljesítéseként számításba venni. A két szerződés eltérő tárgya folytán ugyanis az azokhoz kapcsolódóan szükséges tájékoztatás tartalma is különböző volt. Ehhez képest a per eldöntése szempontjából nem volt jelentősége annak, hogy a Treasury szerződés megkötésekor az ahhoz kapcsolódó Kockázatkezelési kézikönyv átadásának megtörténtét a lefolytatott bizonyítás

eredménye kétséget kizáróan igazolta-e. Az Ítéltábla ezért az alperes csatlakozó fellebbezését nem látta teljesíthetőnek.

[25] A tájékoztatási kötelezettség megsértésének megállapítása az elsőfokú bíróság jogi érvelésébe logikailag illeszkedett, azonban a felperes harmadlagos keresete elutasítása során nem ennek, hanem a tisztességtelenségre alapított megtámadás elkészttségének, illetve annak volt ügydöntő jelentősége, hogy a tájékoztatási kötelezettsége megsértése nem volt a Ptk. 200. § (2) bekezdése szerinti semmisségi okként értékelhető. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az Ítéltábla kiemeli, hogy a tisztességtelen szerződési feltételre alapított megtámadás egy éves határideje a felperes esetében a 2009. január 30-án esedékes első törlesztés időpontjában kezdődött, mivel a felperes a teljesítéskor nem volt kényszerhelyzetben [Ptk. 236. § (2) bekezdés c) pont]. A Ptk. 236. § (3) bekezdése a megtámadási határidőre is alkalmazni rendelte az elévülés nyugvásának és megszakadásának szabályait, ami a Ptk. 326. § (2) bekezdése alapján azt jelentette, hogy a felperes a menthető okból fennálló akadály megszűnésétől számított három hónapon belül még gyakorolhatta megtámadási jogát. A keresetleveléhez (F/6. alatt) csatolt, ügyvéd útján 2015. október 15-én az alpereshez intézett bejelentésében a felperes sérelmezte az árfolyamkockázati tájékoztatás hiányát, illetve alaptalannak tartotta az árfolyamváltozásból eredően a Bank által felszámított többletköltségeket. A felperesnek ez a nyilatkozata ugyan megtámadásnak nem volt tekinthető, mert nem tartalmazta határozottan azoknak a megtámadási okoknak a megjelölését, amelyek alapján a szerződés érvénytelenségét állította. Az ugyanakkor a bejelentés tartalma alapján egyértelműen megállapítható volt, hogy a felperes ebben az időpontban már bizonyosan tudomással bírt a konverzió folytán felmerült többletköltségeiről. Ehhez képest, az alperes 2015. november 17-i keltű válaszára is figyelemmel a csak 2016. június 30-án történt perindítás nem felelt meg a haladéktalan igényérvényesítés Ptk. 236. § (1) bekezdésében foglalt követelményének. A már felismert megtámadási okok alapjául szolgáló költségek esetében a költségek növekedése, illetve a korábbiaktól eltérő, nagyobb összegekre vonatkozó tudomásszerzés folytán a megtámadási határidő nem kezdődött újra.

[26] A feleknek a szerződés lényeges elemeire vonatkozó megállapodása hiányában a Ptk. 205. § (1)-(2) bekezdése szerint a szerződés nem jön létre. A felek felperes által támadott szerződésmódosítása azonban a Hpt. 210. § (2) bekezdésében meghatározottak közül mindazon elemeket tartalmazta, amelyek a kölcsön esetén lényegesnek minősültek. A szerződés a módosított tartalommal a felek között – az előzőekben kifejtettek szerint – létrejött, ehhez képest a tájékoztatási kötelezettség megsértése nem eredményezhette jogszabályba ütközés miatt a szerződés semmisségét. A Ptk. 200. § (2) bekezdésének alkalmazhatósága azon az alapon kizárt, hogy a Ptk. 205. §-ának megszegésének – amint arra az elsőfokú bíróság is helyesen utalt – nem semmisség, hanem a kártérítés szankciója kapcsolódik.

[27] A kifejtettek alapján az Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján – a Pp. 254. § (3) bekezdésére utalással – helybenhagyta.

[28] Sem a fellebbezés, sem a csatlakozó fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a jóval nagyobb arányú pervesztességére figyelemmel az Ítéltábla a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a felperest kötelezte az alperes áfát tartalmazó ügyvédi munkadíjából álló másodfokú perköltségének a megtérítésére.

Budapest, 2021. június 22.

Világhyéné dr. Böcskei Terézia s.k.
a tanács elnöke

dr. Csóka István s.k.
előadó bíró

dr. Lente Sándor s.k.
bíró